JANAVINODINI.

ஜநவிநோதிநி.

இல. 5.] மேமீ 1888. [புஸ்த. XIX.

CONTENTS.

The Ancient Hindus and Female Education.—A dialogue between a Professor and a Student................ 97
How are Land and Sea breezes caused? 102
The Severity of Poverty...... 104
Hindu Music...................... 109
The Ancient Kings of India and their idea of Justice... 112
Rise and Progress of the Art of Writing..................... 116
A word to Merchants........... 119
Why does not God grant us all that we pray for?......... 119

அட்டவணை.

பூர்வீக இந்துக்களும் பெண் கல்வியும்.—ஒரு ஆசிரியருக்கும் வித்தியார்த்திக்கும் நடந்த சம்பாஷணை.................................. 97
நிலக்காற்று கடற்காற்று உண்டாவது எப்படி?........................ 102
"கொடிது கொடிது வறுமை கொடிது"........... 104
இந்துக்களின் சங்கீதசாஸ்திரம்.... 109
இந்து தேசத்துப் பூர்வீக அரசர்களும் அவர்களுடைய நீதியும்...... 112
லிபியின் பூர்வ உற்பவமும் அதன் அபிவிருத்தியும்...................... 116
வர்த்தகருக்கு ஓர் மொழி............. 119
நாம் கேட்பதையெல்லாம் கடவுள் நமக்கு ஏன் கொடுக்கிறதில்லை...... 119

MADRAS.

Published by the

MADRAS SCHOOL BOOK AND VERNACULAR LITERATURE SOCIETY,

AND SOLD AT THEIR DEPOSITORY, OLD COLLEGE.

ஜநவிநோதிநி.

இல. ௫.] மே மீ 1888. [புஸ்த. XIX.

பூர்வீக இந்துக்களும் பெண்கல்வியும்.

ஒரு ஆசிரியருக்கும் வித்தியார்த்திக்கும் நடந்த சம்பாஷணை.

வித்தியார்த்தி.—சுவாமீ! வந்தனம். தங்களைக்கண்டு நெடுநாளாயிற்று. சென்றவருடம் மரக்கறிபதார்த்தம் - அந்நியபதார்த்தம் இவற்றின் குணகுணங்களைக்குறித்துத் தாங்கள் கடல்மடைதிறந்தாற்போலும் செய்த உபந்நியாசத்தால் மிகவும் பயனடைந்தேன். இப்போது தங்களை யான் கேட்டறியவேண்டிய சங்கையொன்றுளது. பூதலட்சண சாஸ்திரங்களிலும் மானதபதார்த்த சொரூபலட்சண சாஸ்திரங்களிலும் ரசாயன சாஸ்திரம் - வானசாஸ்திரம் முதலிய சகலசாஸ்திரங்களிலும் தமக்கு உலகத்தில் எவரும் சமானதிகமின்றிப் பாண்டித்தியம் பெற்றிருந்தும் பூர்வீக இந்துக்கள் பெண்கல்வியை என் மிகவும் அலட்சியம் செய்துவந்தார்கள்?

> "தொட்டனைத்தூறு மணற்கேணி மாந்தர்க்குக்
> கற்றனைத் தூறு மறிவு."

மணலிவிடத்தே கேணியானது தோண்டிய அளவாகச் சுரப்பது போல் மாந்தர்க்கு அறிவானது கற்ற அளவாகும் என்று பொருள்படப் பொதுமறைவாக்கியம் பிறந்திருக்கிறதே. இக்குறட்பாவில் மாந்தர்க்கு என்னும் பதம் ஆண்பாலவர்க்குத்தான் பொருந்துமோ? பெண்பாலவர்க்கு அது பொருந்ாதோ? ஒரு தேசம் நாகரிகம்பெற்றிருக்கவேண்டுமானல் அதிலுள்ள பெண்கள் கல்வி பயில்வது அத்தியாவசியமல்லவா? முன்னொரு காலத்திலே தமக்கு நாகரிகத்தில் ஒப்புயர்வு வேறொருவரும் இல்லையென்று சொல்லும்படி சிறந்திருந்த இந்துக்கள் தம்முடைய ஸ்திரீகளைக் கேவலம் ஆண்பிள்ளைகளுக்கு முறிகளாக்கி அவர்களுடைய ஸ்வயேச்சை வாழ்க்கையைக் கெடுத்து அவர்களை அஞ்ஞானமென்னும் அந்தகாரத்தில் அழுத்திவை

த்திருந்தார்களே, இது என்ன அநியாயம்? ஒவ்வொருவனும் உலகத்தில் உற்பவமானவுடனே பிரதமத்தில் தான் கற்றுக்கொள்ளும் நடையுடைபாவனை முதலிய யாவற்றிற்கும் அவனுடைய மாதாவே பிரதம போதினியாயிருக்கின்றாள். அவள் நன்றாய்க்கற்றுணர்ந்தவளாயிருந்தால் மேற்கூறிய குறட்பாவின் கருத்தின்படி அவளுடைய அறிவு விசாலப்பட்டிருக்கும். அதற்கேற்றபடியே அவளுடைய நடையுடைபாவனைகளும் அமைந்திருக்கும். அவைகளெல்லாம் அவ்வன்னையின் முலைப்பாலை அருந்திக்கொண்டுவரும் குழந்தையின் மனதில் படிந்துவிடும். இளமைப்பருவத்தில் அந்தப்படி மனதிற்பதிந்த தோற்றங்களும் நடையுடைபாவனைகளும் நன்றாய் வேரூன்றிவிடும். இது மனோதத்துவ லட்சண சாஸ்திரிகள் யாவரும் ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கதொரு சித்தாந்தம்,

ஆசிரியர்.—அப்பா! நீர் பேசிக்கொண்டு வருவதெல்லாம் எனக்குப் பெருநகைப்பை உண்டாக்குகின்றது.

வித்தியார்த்தி —சுவாமீ! சற்றேபொறுத்திருமின். நான் சொல்லவேண்டிய யாவற்றையும் சொல்லி முடிக்கின்றேன். பிறகு தாங்கள் அவற்றை இஷ்டமிருந்தால் ஆக்ஷேபிக்கலாம்.

ஆசிரியர்.—நல்லது அப்படியே ஆகட்டும்.

வித்தியார்த்தி.—உலகத்தில் குணவான்களென்று பெயரெடுத்த சிமான்களுக்குள் அனேகர் கல்வி கேள்விகளிற்சிறந்து குணபூஷணிகளாயிருந்த மாதுசிரோன்மணிகளுடைய மணிவயிற்றில் உதித்தவர்களென்பதை நாம் சரித்திர பூர்வகமாக அறிந்துகொள்ளலாம். மகா அலெக்ஸாந்தர்-மகா ஆல்பிரட் (Alfred) முதலிய கனவான்களெல்லாம் நன்றாய்க் கற்றுணர்ந்த வனிதாரத்தினங்களின் புத்திரர்கள். இவ்வுண்மையை அறியாமலோ இந்துதேசத்து நம்முன்னோர் பெண்களைக் கல்விபயிலச்செய்யவில்லை? இதுவரையிலும் எடுத்துச்சொல்லிய விஷயங்களைக்குறித்துத் தாங்கள் சமாதானங் கூறுவீராகில் இது விஷயமாய் எனக்குள்ள ஏனைய சங்கைகளையும் பிறகு தெரிவிக்கின்றேன்.

ஆசிரியர்.—அப்பா! நீர் சொல்லிக்கொண்டுவந்த விஷயம் யாவும் என்செவிக்கு நாராசம் போன்றிருக்கின்றது. இந்துதேசத்து நம்முன்னோருடைய ஸ்திதியை நன்றாய் நீர் அறிந்துகொள்ளாமையினால்தான் இவ்வளவு அதிகமாய்ச் சொன்மாரிபொழியலாயிற்று. நாகரிகம்பெற விருப்பமுடைய ஒவ்வொரு தேசத்தவரும் முக்கியமாய்த்தங்களுடைய

பெண்களைக் கல்வி பயில்விக்க வேண்டுமென்பதையும், ஒவ்வொருவனும் தான் பிரதமத்தில் கற்றுக்கொள்ளவேண்டிய யாவற்றிற்கும் அன்னையாகிய பெண்பாலே தனக்குப் போதினியாயிருக்கிறுளென்பதையும் நம்மபுராதன இந்துக்கள் உணர்ந்த அவ்வளவு நன்றாய் உலகத்தில் வேறு எந்தத்தேசத்தவர்களும் அறிந்திலர். இதற்கு அனேக பிரமாணங்களுள. உலகத்திலுள்ள பூதபௌதிக சம்பந்தமான யாவற்றின் இயக்கத்துக்கும் ஒவ்வொரு அதிதேவதை இருக்கிறதென்னும் சித்தாந்தத்தை நம்மனோர் பூர்வந்தொட்டு அனுஷ்டித்துவருகிறுர்கள். உதாரணமாக:—ஜலத்தின் இயக்கத்துக்கு வருணபகவானும், காற்றின் இயக்கத்துக்கு வாயுபகவானும், தீயின் இயக்கத்துக்கு அக்கினிபகவானும், காமத்தின் இயக்கத்துக்கு மன்மதனும், இவ்வாறே மற்றவைகளுக்கு ஏனையோரும் அதிதேவதைகளாயிருப்பதாக நம்முன்னோர் கருதிவந்தார்கள். நாமும் அவ்வாறே எண்ணிவருகிறோம். அந்த சித்தாந்தப்படி கல்விக்கு அதிதேவதையாயிருப்பவர் இன்னுரென்பது உமக்குத்தெரியுமா?

வித்தியார்த்தி.—ஐயா! கலைமகள் அல்லது சரஸ்வதி என்றுகேள்வி.

ஆசிரியர்.—ஆம். பெண்பாலாகிய சரஸ்வதியே கல்விக்கு அதிதேவதை. ஆண்பாலாகிய எந்தத் தெய்வமும் அதற்கு அதிதேவதையல்ல. ஆகவே உலகத்திலுள்ள மன்னுயிர்களுக்குப் பிரதமத்தில் கல்வி கற்றுக்கொடுப்பது பெண்பாலேயன்றி ஆண்பாலன்று என்னும் சித்தாந்தம் நம்முன்னோருக்கு வெகு நன்றாய்த் தெரிந்தேயிருந்ததென்றறிக. நீர் சொல்லியபடி அன்னையாகிய பெண்பாலே ஒவ்வொருவனுடைய ஆதிஞானத்துக்கும் போதினியாயிருக்கின்றுளென்பதைப் புராதன இந்துக்கள் உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல் அறிந்தனர். இதை அறிந்தகாரணத்தினுல் அவர்கள் பெண்கல்வியை அதிகமாய் விருத்திசெய்துவந்தார்கள். அது நிற்க.

> "அன்னைதயையு மடியாள் பணியுமலர்ப்
> பொன்னினழகும் புவிப்பொறையும்-வன்னமுலை
> வேசிதயிலும் விறன் மந்திரி மதியும்
> பேசிலிவையுடையாள்பெண்."

ஒருவனுக்கு அன்பில் தாயைப்போலவும், பணிவிடைசெய்வதில் அடியாளைப்போலவும், அழகில் இலட்சுமியைப்போலவும், பொறுமையில் பூதேவியைப்போலவும், போகத்தில் வேசியைப்போலவும், புத்தியில்

மந்திரியைப்போலவும் இருப்பவளே மனையாட்டி என்று பொருள்பட மேலோர் மனைவிக்கிருக்கவேண்டிய ஆறு குணங்களைக் கூறியிருக்கின்றார்கள். கணவனுக்குக் கிரகாச்சிரமதர்ம விஷயங்களில் யுக்தாயுக்தத்தைச் சொல்லுவதிலே மந்திரியைப்போன்ற புத்தியை மனையாள் பெற்றிருக்கவேண்டுமென்று மேலோர் கூறியிருப்பாரேயாயின், அவள் கல்வி தேர்ச்சியுடையவளாயிருத்தல் வேண்டுமென்றும், ஒருவனுக்கு மனையாட்டியாயிருக்கவேண்டிய ஒவ்வொரு பெண்ணும் அவசியம் கல்விபயின்றிருத்தல்வேண்டுமென்றும் நமமுன்னோராகிய மேலோர் அபிப்பிராயங்கொண்டார்களென்பதற்கு ஐயம் யாது? வடநூலாரும் குலதர்மபத்தினியின் ஷட்குணங்களைக்குறித்து "கார்யேஷு தாஸீ கரணேஷு மந்திரீ ரூபேசலட்சுமீ: க்ஷமயாதரித்திரீ ஸ்நேஹேசமாதா சயனேதுவேசியா ஷட்கர்மயுக்தகுலதர்மபத்னீ." என்று மேலெடுத்துரைக்கப்பட்ட வெண்பாவின் கருத்துக்கிணங்கக் கூறியுளார். கணவனுக்கு மனையாட்டி மந்திரியைப்போலிருந்து யுக்தாயுக்தங்களைச் சொல்லிவருவதானால் அவள் எவ்வளவு கல்விபயின்றவளாயிருத்தல் வேண்டுமென்று நினைக்கின்றீர்? ஆகவே நம்முன்னோர் பெண்கல்வியை விசேஷமாகக்கொண்டு அதைப் பாராட்டிவந்தனரென்பது பிரசித்தமாக விளங்குகிறது.

வித்தியார்த்தி.—தாங்கள் சொல்லுவது வாஸ்தவம்தான். ஆதியில் நம்முன்னோர் பெண்கல்வி கூடாதென்று அபிப்பிராயங்கொண்டிருந்தார்களென்பதற்கு நான் சில வாக்கியங்களை எடுத்துக்காட்டவல்லேன். "பேதமையென்பது மாதர்க்கணிகலம்." என்று பிரமாணமிருக்கிறதே. பேதமையென்பது அறியாமையல்லவா? அறியாமையென்பது கல்வியின்மையின் காரியமல்லவா? பேதமை மாதர்க்கு அணிகலமாயின் கல்வி பயிலாமல் அறிவிலியாயிருத்தல் அவர்களுக்குப் பூஷணம் என்று பொருள்படும் மேலைய பிரமாணத்தைக்கொண்டே, நம்முன்னோர் பெண்கல்வியைத் திரஸ்காரஞ்செய்து வந்தனரென்று ஏன் சொல்லக்கூடாது?

ஆசிரியர்.—நன்குவினவினாய். உத்தம ஸ்திரீகளுக்கு இருக்கவேண்டிய நால்வகைக் குணங்களாகிய நாணம்-மடம்-அச்சம்-பயிர்ப்பு என்பவற்றுள் மடம் என்பது நீர் சொல்லும் பேதமையாகும். அது இயற்கை அவிவேகம் அன்று. எல்லாவிஷயங்களையும் தெரிந்திருந்தும் கணவன்முன்னிலையில் மரியாதை பாராட்டி, அவன் தன்னை

ஆலோசனை கேட்கும்வரையில் ஒன்றும் அறியாதவள்போல் சும்மா இருத்தலே பதிவிரதாதருமமென்பது நம்மனோர் சித்தாந்தம். மடம் என்பதற்கு இதுவே பொருளென்பதை பரிமேலழகியார் - நச்சினார்க்கினியார்முதலிய உரையாசிரியர் தத்தம் அகல உரைகளில் வெள்ளிடைமலைபோல் விளக்கிக்காட்டியுளார். சில புராணங்களில் "உமை கேள்விச்சருக்கம்" என்று தலைப்பெயர்சூட்டி அந்தசருக்கத்திலே மஹாதேவியார் ஈஸ்வரனைத் தமக்குத் தெரியாததுபோல் சில வினுக்கள் கேட்பதையும் அவற்றிற்கு அப்பெருமான் விடையளிப்பதையும் நீர் வாசிக்கவில்லையா? "தங்கணயகரிற்றெய்வந் தவம்பிறிதில வென்றென்னு மங்கைமார்சிந்தைபோலத் தூயது மற்றுங்கேளாய்." என்னும் கம்பர் வாக்கின்படி உத்தம ஸ்திரீக்குத் தன்பர்த்தாவே தெய்வமென்பதும், அவனை வழிபடுதலன்றி அவளுககு வேறு தவமுதலியவை கிடையாவென்பதும் நம்மனோர் சித்தாந்தமாகையால் கணவன் முன்னிலையில் தெரிந்தும் தெரியாதவளைப் போலிருத்தலே உத்தம மனைவியின் குணமாதலின் மஹாதேவியாரும் பகவான் முன்னிலையில் ஒன்றும் தெரியாதவளைப் போலிருப்பதாக அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கின்றதேயன்றிப்பிறிதன்று. அன்றியும்,

> "குஞ்சியழகுங் கொடுந்தானைக் கோட்டழகு
> மஞ்சளழகு மழகல்ல—நெஞ்சத்து
> நல்லம் யாமென்னுநடுவு நிலைமையாற்
> கல்வி யழகே யழகு."

என்னும் வெண்பாவில் குஞ்சி (ஆண்மயிர்) அழகும், கொடுந்தானைக் கோட்டழகும் (கோடிய ஆடையின் கொய்சகத்தின் அழகும்) ஆண்பாலார்க்கே உரித்தாயினும், மஞ்சளழகு என்பது பெண்பாலார்க்கே சிறப்பு வகையால் உரித்தானதென்பதற்கு யாதொரு ஐயமும் இல்லை. இத்தியாதி பிரமாணங்களினுலும் நியாயங்களினுலும் பெண்கள் அவசியம் கல்விபயிலவேண்டுமென்பதே நம்முன்னேருடைய சித்தாந்தமாயிருந்ததென்பது கரதலாமலகம்போல் விளங்குகின்றது. இப்போது காலாதீதமாகிறது.

வித்தியார்த்தி.—இன்னும் இந்த விஷயத்தைக்குறித்து எனக்கு அனேக சங்கைகளுள. அவற்றிற்கும் தக்க சமாதானம் கூறும்படி தங்களை மன்ருடிக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். சிரமைக்காக மன்னித்தருள்வீராக.

ஆசிரியர்.—அப்படியே ஆகுக. மறுபடியும் நாம் சந்திக்க நேரிடும்போது என்னாலியன்றவரையில் நியாயங்களை எடுத்துக்காட்டுகிறேன்.

வித்தியார்த்தி.—சுவாமீ! வந்தனம்.

ஆசிரியர்.—அப்பா! நல்லது. போய்வாரும்.

(இன்னும் வரும்.)

நிலக்காற்று கடற்காற்று உண்டாவது எப்படி?

காலைப்பொழுதிலும் பகற்காலத்திலும் நிலத்திலிருந்து சமுத்திரத்தைநோக்கி அடிக்குங்காற்றுக்கு நிலக்காற்று என்றுபெயர். மாலைப்பொழுதில் சமுத்திரத்திலிருந்து நிலத்தை நோக்கி அடிக்குங் காற்றுக்குக் கடற்காற்று என்றுபெயர். இவ்விருவகைக்காற்றும் தினம் மாறி மாறிவருவது ஒவ்வொருவருக்கும் அனுபவசித்தம். கடற்காற்று தேகத்துக்கு மிகவும் ஆரோக்கியத்தைத் தரத்தக்கது. பகற்காலத்திலே சூரிய உஷ்ணமிகுதியினால் வாடித்துன்பப்படும் உயிர்வர்க்கங்கள் மழையை எதிர்பார்த்து நிற்கும் பைங்கூழ்போல் கடற்காற்றை எதிர்பார்த்து நிற்கின்றன. நிலக்காற்று அவ்வளவாக தேகத்துக்கு ஆரோக்கியமானதல்ல. மாறி மாறி வீசும் மேற்கண்ட இருவகைக் காற்றுகள் உண்டாவதற்குக் காரணங்களை அடியில் காட்டுகிறோம்:—

பகற்காலத்திலே சூரியோதயகாலமுதல் நிலத்திலுள்ள கல் மண் முதலியதிண்ணிய பதார்த்தங்கள் யாவும் சூரியஉஷ்ணத்தினால்வெகு சீக்கிரம் அதிக வெப்பமாய் விடுகின்றன. அப்படி உஷ்ணக்கொதிப்பேறிய பொருள்களுக்குச் சமீபமாயுள்ள * நிச்சலவாயுவும் வெகுசீக்கிரத்தில் வெப்பமாய் விடுகின்றது. அந்தப்படி அங்குள்ளவாயு வெப்பமான வுடனே அது நுண்ணியதாகி மேலெழும்பி வெளிப்பரப்பில் போய்விடுகின்றது. அதேகாலத்தில் சமுத்திரத்திலுள்ள தண்ணீரும் சூரிய உஷ்ணத்தினால் வெப்பமாகிக்கொண்டுவருகிறது. ஆனால் கல் மண்முதலிய கனத்தபொருள்கள் உஷ்ணத்தை எவ்வளவு சீக்கிரத்

* வாயு எங்குமுள்ள பொருள். அது அலைமோதி இடம்விட்டுப் பெயருகையில் அதற்குக் காற்று என்று பெயர்; அங்ஙனமின்றி இயக்கமற்று நின்ற நிலையிலிருக்கும்போது அதற்கு நிச்சலவாயு (air) என்று பெயர்.

தில் கிரகித்துக்கொண்டு வெப்பமாகின்றனவோ அவ்வளவு சீக்கிரத்தில் சமுத்திரத்திலுள்ள தண்ணீர் உஷ்ணத்தைக் கிரகிக்கிறதுமில்லை, ஆகையால் வெப்பமாகிறதுமில்லை. இதற்குத் திருஷ்டாந்தமாக- கொஞ்சம் மணலையாவது சில கற்களையாவது ஒரு புறத்திலும், தண்ணீரை ஒரு பாத்திரத்தில் வார்த்து மற்றொருபுறத்திலும் வெய்யிலில் ஒரு மணிநேரம் வரையில் வைத்துப் பார்ப்போமாயின், அந்தகற்களுக்கும் மணலுக்கும் உண்டாய்விடுகிற உஷ்ணக்கொதிப்பு எவ்வளவோ அதில் ஆயிரத்திலொருபங்குகூட அந்த பாத்திரத்திலுள்ள தண்ணீருக்கு உண்டாகாமலிருப்பதை நாம் அறிந்துகொள்ளலாம். அந்த ஒரு மணிநேரத்துக்குள்ளாகவே மேற்படி தண்ணீரின் உஷ்ணத்தையும் அதுவார்க்கப்பட்டிருக்கிற பாத்திரத்தின் உஷ்ணத்தையும் தொட்டு ஒத்திட்டுப் பார்க்கையில், தண்ணீரைவிட கனத்த பொருளாகிய அந்த பாத்திரம் அதிக வெப்பமாயிருப்பதை நாம் பிரத்தியட்சமாய் அறியலாம். ஆகையால் சமுத்திரத்திலுள்ள ஜலத்தைவிட நிலத்திலுள்ள கல் மண் முதலிய திண்ணிய பதார்த்தங்கள் சீக்கிரம் வெப்பமாய் விடுகின்றன. அப்படி வெப்பமாய்ப்போகும் நிலத்திலிருந்து மேலெழும்பிச்செல்லும் நிச்சலவாயு இருந்த இடத்தை நிரப்பும்படி சமுத்திர ஜலத்தின் மேற்புறமாயுள்ள குளிர்ச்சியான நிச்சலவாயு நிலத்தைநோக்கி அடிக்க ஆரம்பிக்கின்றது. இந்தப்படி சமுத்திரத்திலுள்ள நிச்சலவாயு நிலத்தைநோக்கி மோதும்போதுதான் அதற்குக் கடற்காற்று என்றுபெயர்.

உஷ்ணத்தை எவ்வளவு சீக்கிரமாய்நிலத்திலுள்ள கல் மண் முதலிய திண்ணிய பொருள்கள் கிரகித்து வெப்பமாகின்றனவோ அவ்வளவு சீக்கிரமாய் அவை உஷ்ணத்தை வெளிவிட்டுக் குளிர்ந்துபோய் விடுகின்றன. அந்தப்படி அவைகள் சூரிய அஸ்தமனத்துக்குப்பின்பே குளிர ஆரம்பிக்கின்றபடியால் வெகு சீக்கிரத்தில் அவைகள் குளிர்ந்து ஜில்லென்றுபோய்விடுகின்றன. சமுத்திரத்திலுள்ள ஜலம் சூரிய உஷ்ணத்தை எவ்வளவு மெதுவாய்க் கிரகிக்கின்றதோ அவ்வளவு மெதுவாகவே அந்த உஷ்ணத்தை வெளிவிட்டுக் குளிருகிறது. ஆகையால் சூரிய அஸ்தமனத்துக்குப்பிறகு மறுநாள் சூரியோதயம் வரையில் நிலத்திலுள்ள மண் கல் முதலிய திண்ணிய பொருள்கள் யாவும் குளிர்ந்துபோயிருக்குங்காலத்தில் சமுத்திரத்திலுள்ள ஜலம் உஷ்ணமாகவே இருக்கின்றது. இரவிலும் பிராதக்காலத்திலும் சமுத்திரத்திலாவது

தடாகங்களிலாவது ஸ்நானஞ்செய்ய இறங்கும்போது தண்ணீர் உஷ்ணமாயிருப்பதை நாம் அனுபவ சித்தமாய்க்காண்கிறோம். உஷ்ணமாயிருக்கும் பகற்காலத்தில் சீதளமாயிருக்கும்படியாகவும், சீதளமாயிருக்கும் இராக்காலத்திலும் பிராதக்காலத்திலும் உஷ்ணமாயிருக்கும்படியாகவும் தண்ணீருக்கு லட்சணத்தை அமைத்துவைத்த ஜகதீசரது கருணையேகருணை!

> "வாவியுறைநீரும் வடநிழலும் பாவகமும்
> ....
> மென்சீதகாலத்து வெம்மைதரும் வெம்மைதனி
> லின்பாருஞ் சீதளமாமே."

தடாகத்து நீரும் ஆலமர நிழலும் பாவுகல்போட்ட கருங்கற் கட்டடமும் சீதளகாலத்தில் வெப்பமாயும் உஷ்ணகாலத்தில் சீதளமாயுமிருக்கின்றன என்று தமிழ்ப்பண்டிதர்கள் இவ்வுண்மையை நெடுங்காலத்துக்கு முன்பாக அறிந்துகூறியுளார்.

இந்தப்படி கடவுள் அமைத்து வைக்காவிட்டால் உஷ்ணகாலமாகிய பகற்பொழுதில் வேறு சீதளஸ்தானம் இல்லாமையாலும், சீதளகாலமாகிய இராக்காலத்திலும் பிராதக்காலத்திலும் வேறு உஷ்ணஸ்தானம் இராமையாலும் உயிர்வர்க்கங்கள் என்னபாடுபடும்! இராக்காலத்திலும் பிராதக்காலத்திலும் நிலத்திலுள்ள கல் மண் முதலிய யாவும் குளிர்ந்து போயிருக்கும்போது சமுத்திர ஜலம் உஷ்ணமாகவே யிருக்கிறபடியால் அங்குள்ள உஷ்ணமான நிச்சலவாயு முன்னே நிலத்திலிருந்து மேலெழும்பிப் போகிறதென்று சொன்னதுபோல் மேலே கிளம்பிப்போய்விடுகின்றது. அந்த இடத்தை நிரப்புவதற்காக அப்போது நிலத்தின் மேற்புறமாயுள்ள சீதளமான நிச்சலவாயு சமுத்திரத்தைநோக்கி அடிக்க ஆரம்பிக்கின்றது. இந்தப்படி நிலத்திலுள்ள குளிர்ச்சியான நிச்சலவாயு சமுத்திரத்தைநோக்கி மோதும்போது தான் அதற்கு நிலக்காற்று என்றுபெயர்.

"கொடிது கொடிது வறுமை கொடிது."

மனிதர்களுக்கு இவ்வுலகத்தில் நேரிடும் பலகொடுமைகளிலும் மிகச் சிறந்தது வறுமையேயாம். வறுமைக்குத் தரித்திரம் - கலி- இன்மை - நல்குரவு - இலம்பாடு - மிடி என்னும் பற்பல பெயர்களுள. அவைகளெல்லாம் அதன் கொடுமையை விளக்குங் காரணப்

பெயர்களாகவே இருக்கின்றன. வறுமை என்னும் துன்பம் ஒன்று மாத்திரம் ஒருவனுக்கு நேரிடுமாயின் அது எவ்வகைப்பட்ட தீமையைச்செய்யவும் அவனைப் பிரேரேபிக்கவல்லது. வறுமை ஒருவனுக்கு நேர்ந்தகாலத்து அவனது சரீர அழகு-செல்வம்-மனோதிடம்-சாந்தகுணம் - நற்குடி - உயர்குலம் இவைகளெல்லாம் கெட்டுப்போகின்றன. இக்கருத்தையமைத்தே,

"வடிவுந்தனமும் மனமுங் குணமுங்
குடியுங் குலமுங் குடிபோகியவா
வடியந்த மிலா வயில் வேலரசே
மிடியென்றொரு பாவி வெளிப்படினே."

என்று பெரியோர் வறுமையின் கொடுமையை வியந்துரைத்திருக்கின்றனர்.

"இன்மையினின்னாத தியாதெனிினின்மையி
னின்மையேயின்னாதது."

ஒருவனுக்கு வறுமைபோல் துன்பஞ்செய்வது யாதென்று வினவின், வறுமைபோல் துன்பம் செய்வது வறுமையேயாம், எனவே, துன்பம் செய்வதில் அதற்கு ஒப்பும் உயர்வும் வேறில்லை என்று பொருள்பட நாயனர் கூறியதைவிட விசேஷமாக அதைக் குறித்துச்சொல்ல ஒருவராலும் முடியாது.

முற்காலத்தில் ஒருநாள் சோழராஜன் சமுகத்தில் நமது ஔவையார் எழுந்தருள அதை அறிந்தசோழன் எதிர்சென்று அழைத்து வந்து ஆசனத்திலிருக்கச்செய்து, சாட்சாத் ஜகத்மாதாவாய் விளங்கும் அம்மையே! இவ்வுலகத்தில் கொடியவைகளிலெல்லாம் கொடியது எது? என்றுகேட்க, அப்போது அம்மாதுசிரோன்மணி-

"கொடிது கொடிது வறுமை கொடிது."

என்று அவ்வறுமை என்னும் பதத்திற்குமுன் இரண்டுவிசையும் அதற்குப்பின் ஒரு விசையுமாக மூன்றுதரம் கொடிது என்னும் பதத்தைப்பிரயோகித்து உலகத்திலுள்ள நம்மனோர் அவ்வறுமையின் தன்மையை அறிந்துய்யும் பொருட்டுத்திருவாய்மலர்ந்தருளினர். இவ்விதமான கொடுமையிற் சிறந்த வறுமையால் பசிநேர்ந்தபோது அது-கடந்தஞானியுங்கடத்தற்கரிய புத்திர வாஞ்சையையும் ஒரு நிமிஷத்திற் போக்கவல்லது. எல்லாவாஞ்சையிலும் விசேஷமானதாயும் எத்தகையோராலும் விடக்கூடாததாயுமுள்ள புத்திரவாஞ்சையையே ஒரு நிமிஷத்திற்போக்கவல்ல அவ்வறுமை இன்னும் எவ்வித கொடுமையைத்

தான் புரியாது? இதற்குத் திருஷ்டாந்தமாக ஒரு சிறு சரித்திரம் அடியில் எழுதப்படுகின்றது:—

ஓர் ஊரில் கலிநேசன் என்னும் ஓர் ஏழை மிடிமித்துரு என்னும் மனைவியுடன் தினந்தோறும் கூலிக்கு நெற்குற்றி அதனாற்கிடைக்கும் அதிசொற்ப வரும்படியால் வெகுகஷ்டஜீவனம் செய்துவந்தான். இவ்வாறு ஜீவித்துவருகையில் கடவுள் அருளால் மூன்று பிள்ளைகள் பிறந்தன. அவர்களில் முதற்குமாரனுக்குச் சிங்கநாதன் என்றும், இரண்டாவது குமாரனுக்குக் குயுக்திவீரனென்றும், மூன்றாவது குமாரனுக்குப்பவித்திரன் என்றும் அவன்பெயரிட்டான். இப்படி அம்மூன்றுபிள்ளைகளையும் தங்கள் சொற்பவரும்படியைக்கொண்டே அத்தாய் தந்தையர்கள் இருவரும்போஷித்துவருகையில், முன்னினும் அதிககஷ்டம்நேரிட்டதால் அவர்களால் சகிக்கக்கூடாமல் அதிக மனவருத்தமுற்று அக்கலிநேசன் என்னும் ஏழை தன் மனைவியாகிய மிடிமித்துரு என்பவளைப்பார்த்து, பெண்ணே! எத்தனை நாளைக்கு இவ்வூரில் இவ்வாறு கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருப்பது? சில நாளைக்குவேறே எந்த ஊருக்காகிலும்போய் ஜீவனம் செய்வோம் என்றுசொல்ல, அவளும் அப்படியே செய்வோம் என்று ஒப்புக்கொண்டவுடன், அவ்விருவரும் தம்முடைய மூன்று குமாரர்களையும் அழைத்துக்கொண்டு அவ்வூர்க்கருகாமையிலிருக்கும் தமனியபுரம் என்னும் ஒரூருக்குச்சென்று அன்றிராத்திரி பட்டினியாய் அவ்வூர்ச்சத்திரத்துத்திண்ணையில் படுத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அப்போது அச்சத்திரத்தின் எதிர் திண்ணையில் படுத்துக்கொண்டிருந்த வழிப்போக்கர்களிருவர்-இவ்வூர் அரசன் தனக்குள்ள ஏதோ ஒரு கோரிக்கை நிறைவேறுவதற்காக இவ்வூர்க்காளிக்கு வருடந்தோறும் ஒரு குழந்தையைப் பலிகொடுத்துக் கொண்டுவருகின்றானும், அதற்காகக் குழந்தையைக் கொடுப்பவர்களுக்குவேண்டிய பரிசு அளிக்கின்றானும் என்று ஒருவர்க்கொருவர் பேசிக்கொண்டிருப்பதை அக்கலிநேசன் கேட்டுத் தனது மனைவியாகிய மிடிமித்துருவைப் பார்த்து, பெண்ணே! இவ்வூர் அரசன் காளிக்கு வருஷந்தோறும் ஒரு குழந்தையைப் பலியாகக்கொடுப்பது வழக்கமாம், அப்படி அப்பலிக்காகக் குழந்தை கொடுப்பவர்க்கு வேண்டிய திரவியம் கொடுக்கின்றானும், ஆகையால் நாமும் நமது குழந்தைகளில் ஒரு குழந்தையைக் கொடுத்துவிட்டு வேண்டியதிரவியம் பெற்றுக்கொண்டு இவ்வறுமையினின்றும் நீங்கி நமது ஆயுள்வரையில் சுகஜீவிகளாயிருப்போமென்று

சொன்னான். அதைக்கேட்ட மனைவி-பிராணநாதா! அப்படியே செய்யலாம், ஆனால் மூன்றாவது குமாரனாகிய பவித்திரனைமாத்திரம் நான் கொடுக்கமாட்டேன் என்றாள். அதற்கு அக்கவிநேசன் மூத்தகுமாரனாகிய சிங்கநாதனை நான் தரமாட்டேன் என்றான். பிறகு இருவர்களும் ஒருமித்து இரண்டாவது குமாரனாகிய குயுக்திவீரனைக் கொடுத்துவிடலாமென்று தீர்மானித்தார்கள். இவ்வாறு தாயும் தந்தையுமாகிய இருவரும் பேசிக்கொண்டிருந்ததை விழித்துக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த குயுக்திவீரன் சரேலென்றெழுந்து தாய்தந்தையர் பாதங்களைச் சாஷ்டாங்கமாகவணங்கி, என்னை ஈன்ற இருமுதுகுரவர்களே! தாங்கள் தீர்மானித்தது நல்ல தீர்மானமே, எனக்கும் பூரணமாய் விருப்பமிருக்கின்றது, தாங்கள் இதற்கு எவ்வளவும் பின்னிடவேண்டாம், ஏனென்றால் நானிருந்து என்ன சாதிக்கப்போகிறது? ஒன்றுமில்லை, இப்போது தாங்கள் செய்த யோசனைப்படி நடத்தினால் அரசனுடைய பிரார்த்தனையும் நிறைவேறுகின்றது, தங்களுடைய வறுமையும் நிவாரணமாகின்றது, நானும் காளிகாதேவிக்குப்பிரீதியாகின்றேன், ஆதலால் இதனினும் மேம்பட்டகாரியம் எனக்கென்ன இருக்கிறது? எப்போது பிறப்புண்டோ அப்போதே இறப்புண்டு என்பது நிச்சயம், எத்தனை நாளிருக்கினும் ஒருநாளைக்கு இறக்கவேண்டும், ஆகையால் தாங்கள் யோசித்ததற்கு யாதொன்றும் ஆக்ஷேபமில்லை, அவ்வாறே செய்யலாம் என்றான். அந்தப்படி அத்தாய்தந்தையரிருவரும் காலையில் அக்குயுக்திவீரனை அரசனிடத்துக்குக் கொண்டுபோய், மகாப்பிரபு! இக்குழந்தையை விற்று விடுகின்றோம் என்றார்கள். அரசன் பார்த்து அப்படியா? நல்லது, இதற்காக எவ்வளவு திரவியம் வேண்டும்? என்றுகேட்டான். அவர்கள் ஐயாயிரம் வராகன் வேண்டுமென்றார்கள். அரசன் அதற்குச் சம்மதித்து அவர்கள் ஐவரையும் அப்பலியிடுங்காலம் வரும்வரையில் போஷித்து வருகையில், அப்படிபலியிடப்போகிற குழந்தை கேட்கின்றபடியெல்லாம் அரசன்செய்யவேண்டியதென்னும் நியமமிருந்தபடியால், அக்குயுக்திவீரன் ஒருநாள் அரசனைப்பார்த்து, மகாப்பிரபு! தங்கள் சிங்காசனத்தின்மீது ஒருமுகூர்த்தநேரம் இருந்து அரசாட்சிசெய்ய எனக்கு உத்தரவளிக்கவேண்டுமென்றனன். அதற்கு அரசன் உடன்பட்டு அவ்வாறேயளித்தனன். அக்குயுக்திவீரன் சிங்காசனமேறி அம்முகூர்த்தநேரத்திற்குள் அவனரசாட்சிக்குட்பட்ட சிப்பந்திகள் யாவருக்கும் சம்பளத்தை விருத்திசெய்தும், நில

த்திர்வை முதலியவைகளைக் குறைத்தும், இன்னும் குடிகளுக்கு வேண்டிய நன்மைகள் பலவற்றையும் குறைவறமுடித்துமானபிறகு அச்சிங்காசனத்தை விட்டிறங்கிப் பழையபடி அவ்விடத்திலேயே இருந்தான். அப்போது குடிகள் அடைந்த மனக்களிப்புக்கு அளவில்லை. இப்படியிருக்கப் பலிகொடுக்கும் நாள் வந்தது. அன்று காலையில் அக்குயுக்திவீரனை நீராடச்செய்வித்துச் சர்வ ஆடையாபரணலங்கிருதனுக்கி அரசன் அவனுடைய தாய் தந்தையர்களுடன் மந்திரி - பிரதானி முதலிய பரிஜனங்கள் புடைசூழ அவனை அழைத்துக்கொண்டுபோய்க் காளிகாதேவிக் கெதிரில்நிறுத்தி வாளாயுதத்தைக் கையிலேந்தி நிற்கையில்,அக்குயுக்திவீரன் காளிகாதேவியைப் பார்த்துக் கலகலவென்று நகைத்தான். இதைப்பார்த்து காளிகாதேவி பிரத்தியட்சமாகி, ஓ பிள்ளாய்! என்ன ஆச்சரியத்தைக் கண்டு நீ சிரித்தனை? என்று கேட்டாள். அதற்கு அப்பிள்ளை-அம்மே! உலகத்தில் ஒரு பிள்ளையைத் தாய் அடித்தால் தந்தை அணைப்பதும், தந்தை அடித்தால் தாய் அணைப்பதும், அவரிருவரும் விரோதித்தால் அரசன் ஆதரிப்பதும், அரசன் பகைத்தால் தெய்வம் காப்பதும் வழக்கமென்று பெரியோர் கூறுவார்கள்; அதற்கு மாறாக இப்போது தாயும் சத்துருவாயினள், தந்தையும் வைரியாயினன், அரசனே வெட்டும்படி வாளேந்தி நிற்கின்றான், தெய்வமாகிய நீயே பலிபெறக எதிரில் நிற்கின்றாய், வேறே எனக்குப் புகலிடந்தான் யாது? தஞ்சமளிக்கத்தக்க யாவரும் எனக்கு விரோதிகளானார்களே, இதைவிட ஆச்சரியமென்ன இருக்கின்றது? இவ்வாச்சரியத்தைக் கண்டுதான் நான் சிரித்தேன் என்னும் பொருள்பட

> " மாதா சத்ருঃ பிதா வைரி
> ராஜா கட்கதரঃ புரঃ
> தைவே பலிஸமாஸக்தே
> கிமாச்சரியமதঃ பரம்."

என்னும் ஸ்லோகத்தைச் சொன்னான். அதைக் காளிகாதேவிகேட்டு ஆச்சரியமும் வெட்கமும் அடைந்து அன்று முதல் பலிதனக்கு வேண்டாமென்று நிக்கிரகித்து அரசனுடைய கோரிக்கையை நிறைவேற்றிவிட்டாள். அரசன் புத்திரப் பேறற்றவனுகையால் அக்குயுக்தி வீரனுக்கே தன் அரசாட்சியைக் கொடுத்தான். அதுமுதல் அவன் மாதா பிதாக்கள் சகோதரர்களோடும் சுகஜீவியாய் வாழ்ந்திருந்தான்.

வறுமை மஹா கொடியதாயினும் அதையும் பரமபிதாவாகிய கடவுள் பின்வரும் சம்பத்துக்கு ஓர் ஹேதுவாக உலகத்தில் அமைத்து

வைத்திருக்கிறுரென்பது இதனுல் விளங்குகிறது. "சிறுமைகண்டவர் பெருமைகண்டல்லது தேறுர்." என்று ஆன்றேர் கூறியவாக்குக்கு இது உதாரணமாயிற்று.

இந்துக்களின் சங்கீதசாஸ்திரம்.

அகன்றுபரந்திருக்கும் இப்பிரபஞ்சம் இசையினுல் உயிர்வாழ்ந்துகொண்டு இருக்கின்றதென்று தெளிவாய் நமக்குப் புலப்படுகின்றது. இப்பூலோகமும் அதிலுள்ள சமஸ்தவஸ்துக்களும் நிலைநிற்பது நாதப்பிரமத்தின் விகற்பங்களாலென்றே தத்துவசாஸ்திரிகள் ஸ்தாபித்திருக்கிறுர்கள். நாதங்கள் நானுவிதமாய்க்கலந்து ஸமஸ்த ஜீவகோடிகளின் கவனத்தைக் கவர்ந்து அவற்றிற்குப் பேரானந்தத்தை விளைவிப்பதுதான் சங்கீதமென்பது.

"செவிக்குணவில்லாதபோழ்துசிறிது
வயிற்றுக்குமீயப்படும்."

என்றுர் திருவள்ளுவ நாயனுர். இதற்குத் திருட்டாந்தமாக-சிசுவானது தொட்டிலிலழுது கொண்டிருக்கையில் நல்ல பாட்டுகளைப் பாடித்தாலாட்டினுல் அழுகையைவிட்டு அசைவின்றிக் கானரசத்தைப் பானம்பண்ணி ஆனந்திக்கிறதைப் பார்த்திருக்கின்றேமல்லவா? அன்றியும் மிகுந்த உக்கிரங்கொண்டு விஷத்தைக் கக்குகின்ற சர்ப்பமானது பாம்பாட்டி குழலூதினமாத்திரத்தில் அதின் இசையைக் கேட்டு உக்கிரமாய் ஆட்டின படத்தை ஒடுக்கிக்கொண்டு மிகுந்த களிப்படைவதைப் பாராதவர் யார்? வனத்தில் புல்லைத் தின்றுவாழும் மிருகங்கள்கூட தங்கள் சத்துருவாகிய வேடன் பாடினுல் அதைக் கேட்டுக்கொண்டு அயர்ந்து பிராணனைக் கொடுத்து விடுகின்றனவே. வசந்தகாலத்தில் பூரணசந்திரோதயமாயிருக்கும்போது ஓர் தடாகத்தின் கரையிலுள்ள நந்தவனத்தினின்று யாழ் வாசித்தால் அசுணம் முதலான பட்சிகள் அந்தரத்தில் நின்றுகொண்டு யாழ் நாதத்தைக் கேட்டு இன்பமுற்றிருக்குமென்று சொல்வோமாகில் மற்றவைகளைப்பற்றிக்கூறல் வேண்டுமோ? இதை "யாழ்நறைபடுத்தவசுணநன்மாச்செவி." என்று கம்பநாட்டாழ்வார் இராமாயணத்தின் அவையடக்கத்தில் சொல்லுகிறுர். ஆகையால் சங்கீதத்தின் சத்தியானது மனிதனுடைய உள்ளத்தைக்கவர்ந்து உருகும்படிசெய்யச் சாமர்த்தியமுள்ளதென்பதை இப்பூமண்டலத்திலுள்ள ஒவ்

வொரு பிராணியுமறிந்த விஷயமே. அயர்ந்து நித்திரையிலிருப்பவர்களைக்கூட இனிமையான பாடலோசை காதில்பட்டமாத்திரத்தில் அவர்கள் மனதையாக்கிரஷித்து நித்திரையைவிட்டு எழுப்பிவிடுமென்றுமுன்னோர் கூறியிருக்கிறார்.

"தெள்விளிசிறியாழ்ப்பாணர் தேம்பிழி நறவமாந்தி
வள்விசிகருவி பம்பவயின் வயின்வழங்குபாடல்
வெள்ளிவெண் மாடத்தும்பர் வெயில் விரிபசும்பொற்பள்ளி
எள்ளருங்கருங்கட்டோகையின் றுயிலெழுப்புமன்றே."

என்று பிரமாணமிருக்கிறது.

கீதவாத்தியங்கள் அநாதியாய்த் தொன்று தொட்டுக் கிளைத்துள்ளனவென்றும், புகழ்பரந்த இத்தேசத்தில் சங்கிதத்தின் வல்லமை இவ்வளவு சிறப்புடையதாயிருந்ததென்றும் நன்றாய் அறியாதவர் வெகு சிலர். பூர்வகாலந்தொடங்கி சங்கீதம் ஓர் சிறந்த சாஸ்திரமென்றும் தெய்வத் தன்மையுள்ளதென்றும் இந்து தேசத்தில் எல்லாராலும் மதிக்கப்பட்டுவந்தது. சிறந்த நமது பூர்வீகர்களும், நம்மால் பூஜிக்கப்பட்டு வனங்களிலும் பர்வதங்களிலும் வாசஞ் செய்துகொண்டிருந்த மகாரிஷிகளும், அர்க்க, காத, சாமமாகிற தேவகானங்களைப்பாடிக்கொண்டு தங்கள் தேவதைகளைப் பிரார்த்தனை செய்துவந்தார்களென்று நாம் படித்திருக்கிறோம். வான்மீகி மகாரிஷியின் ஆச்சிரமத்தில் ராஜகுமாரர்களான குசலவர்கள் ஜநகிசனன தசரத ராமன் சரித்திரத்தையும் பராக்கிரமங்களையும் யாழில் இசைத்துக்கிரமமாயும் சுத்தமாயும் பாடும்படி கற்பிக்கப் பட்டார்களென்றும், இந்த சாஸ்திரவிஷயமாய் அனேக கிரந்தங்களைச்செய்து சிறந்தவனான இராவணேசுவரன் தன் அந்தப்புரவாசிகளான இராக்ஷஸிகள் சந்தோஷகாலத்தில் செய்த நிருத்த கீதங்களைக்கண்டு கேட்டு அகமகிழ்ந்து ஆனந்தித்தார்களென்றும் சரித்திரங்களால் நாம் அறிகிறோம்.

யமுனாநதிக்கரையில் கோபிகள் நடுவில் ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தியானவர் மிகுந்த களிப்புடன் உள்ளம் பூரிக்க அதிமதுரமாய் வேணு கானம் பண்ணினாரென்றும், அது தேவர்களையும் கந்தர்வர்களையும் நரமனிதர்களையும் வயலில் மேய்ந்துகொண்டிருந்த பசுக்களையும் பர்வதங்கள்-பள்ளத்தாக்குகள்-தோட்டங்கள் முதலானவற்றையுங்கூட நிருத்தனம்பண்ணும்படி செய்வித்ததென்றும் சொல்லுகிற சரித்திரத்தை நோக்குமிடத்துச் சங்கிதத்தினால் விளையும் பிரம்மானந்தத்தை என்னென்று கூறலாம்? பூர்வீக கிரந்தங்களைப்படிக்கிற எவனாவது-தெய்வலோகத்

தில் கானம் பண்ணுகிறதாகச் சொல்லப்படுகிற கந்தர்வ, அப்சரசுக்கள் தேவேந்திரனுக்கெதிரில் பாடுகிற இன்பமான இசைகளைப்பற்றிக் கூறியிருப்பதைப்பார்த்துச் சந்தோஷப்படாதிருப்பாரோ? பிரம்மாவின் பத்தினியாகிய சரஸ்வதி, நாரதர், தும்புரு, ஹா ஹா, ஹூ ஹூ முதலிய எண்ணிறந்த தேவதைகள் சங்கீதத்தின் வல்லமைபொருந்திய மாயையில் அகப்பட்டவர்களே. முற்காலத்தில் சங்கீதத்தை மிகுந்த பக்தி சிரத்தையுடன் தேவலோகங்களில் ஆதரித்துவந்தார்கள். அந்த சாஸ்திரத்தில் அவர்கள் வைத்த பக்தியும் சிரத்தையும் பூலோகத்தில் நரபதிகளை அதன்வலைக்குட்படுத்தின. ஆகவே ராஜகுமாரர்கள் தங்கள் நித்தியகடமைகளில் அதை ஒன்றாகப்பாவித்து சங்கீத சாஸ்திராப்பியாசம் செய்துவந்தார்கள். ஆகையால் பூர்வீகத்தில் இச்சாஸ்திரவிஷயமான கிரந்த கர்த்தர்களில்பெரும்பாலார் அரசர்களென்றே அறியலாம்.

தற்காலத்துக்குக் கொஞ்சம் முன்வரையில் யாதொருதடங்கலுமின்றி அதேநிலையில் அந்தசாஸ்திரம் அபிவிருத்தியாகிவிளங்கிற்று. பிற்காலத்தில் சுதேச ராஜாக்களின் நிலைமை குன்றிப்போகப்போக அச்சாஸ்திரத்தின் நிலைமையுங்குன்றியது. மைசூர் மகாராஜா கிருஷ்ண ராஜா உடையார் காலத்திலும் தஞ்சாவூரில் சரபோஜிமகாராஜா காலத்திலும் சங்கிதசாஸ்திரம் விசேஷமாய்க் கிளைத்து விருத்தியானதையும், அத்தேசங்களில் அது இப்போதிருக்கிற நிலைமையையும் விசாரித்தறிகிற ஒவ்வொருவருக்கும் மேற்சொன்ன விஷயம் விளங்காமற் போகாது. நிலைமைகுன்றின போதிலும் ஒவ்வொரு ராஜக்கிரகத்திலும் சாத்தியமானவரையில் இந்த சாஸ்திரம் ஆதரிக்கப்பட்டு வந்ததென்று தோன்றுகிறது.

ராஜக்கிரகத்திலிருப்பதுபோலவே பிற்காலங்களில் கவுரவமான நிலைமையிலுள்ளவர்களுடைய பிரதிகிரகத்திலும் இந்த சாஸ்திராப்பியாசத்தை அத்தியாவசியகமென்று நினைத்து, அங்கங்கே சிலர் அதை அப்பியாசம் செய்து வந்தார்கள். வரவர காலதேசவர்த்தமானங்கள் மாறி ராச்சியவேறுபாடுகள் உண்டாகி சிரத்தைகுறைந்து ஸ்திரீகளும் புருஷர்களும் வெகுநாளாய்த் தங்கள் முன்னோர்களாலாதரித்து வந்த சாஸ்திரத்தைக் கைவிட்டுவிட வேண்டியவர்களானார்கள். அந்தக்காலம் முதல் இந்துக்கள் கர்ணமிருதமான பாடல்களை இனிமையான சாரத்துடன் மற்றவர்கள் பாடக்கேட்டுத்திருப்தியடைய வேண்டியவர்களா

ஞர்களேயன்றித் தாமே பாடும் சக்தி எய்தப்பெற்றிலர். பாடுபவர்களோ சங்கீதம்பொருளுக்குக் காரணமாயிருப்பதை உத்தேசித்துத் தங்கள் தொழிலாக அதைவைத்துக்கொண்டு முயன்றுவந்தார்களேயொழிய வேறன்று. இவ்விதமாய் இச்சாஸ்திரம் உச்சஸ்தானத்தினின்று அதிக தாழ்ந்த ஸ்திதிக்குவந்து விட்டது. பிறகு அது நாளடைவில் ஒளிமழுங்கி மலினப்பட்டு அநாதரவடைந்து போயிற்று. தற்காலத்தில் சுத்தமாய் நல்ல லக்ஷணங்களுடன் இதை அப்பியசித்துவருபவர்கள் ஒருவருமில்லையென்றே சொல்லவேண்டிய நிலைமையில் சங்கீத சாஸ்திரம் வந்துவிட்டது.

(இன்னும் வரும்.)

இந்துதேசத்துப் பூர்வீக அரசர்களும் அவர்களுடைய நீதியும்.

பூர்வத்திலிருந்த இந்து அரசர்கள் மன்னுயிரைத் தம்முயிர்போலப்பாவித்து மநுநீதிமுறை வழுவாமல் செங்கோல் செலுத்திவந்தனர். அவர்கள் தங்கள் குடிகளுக்குவரும் சுகத்துக்காகச் சந்தோஷித்தும் துக்கத்துக்காக மனங்கவன்றும் வாழ்ந்துவந்தார்கள். அவர்கள் புவியை அரசாண்டு பிரஜைகளைப் பரிபாலித்துவருவது பாவகாரியமென்றே துணிவுகொண்டிருந்தனர். ஏனெனில் தம்குடிகளிடத்தே நிகழும் நல்லன தீயனயாவையும் அறிந்து அவற்றிற்குத்தக்கபடி நடத்துவது அசாத்தியமாகையால் புத்தி பூர்வகமாயும் அபுத்தி பூர்வகமாயும் தமக்குப் பாவம் சம்பவிக்குமென்றும், அதனால் மீளாநரகத்துக்கு ஆளாகவேண்டியிருக்குமென்றும் அவர்கள் மிகவும் பயந்து, அரசுபுரிவது பலவிதத்திலும் பெருந்துக்கத்துக்கு இடமென்றே நிச்சயித்திருந்தார்கள். ஆகையால்

“எல்லார்க்குமெல்லா நிகழ்பவையெஞ்ஞான்றும்
வல்லறிதல் வேந்தன்றொழில்.”

என்னும் திருக்குறள் வாக்கியத்தின்படி அவ்வரசர்கள் தம் பிரஜைகளிடத்து நிகழ்வன எல்லாவற்றையும் அவர்கள் வாய்மொழியைக்கொண்டே உண்மைகண்டு நீதி செலுத்துவதுகூடாமையென்றுணர்ந்து, நம்பிக்கையுள்ள ஒற்றர்களைவிடுத்து அல்லும் பகலும் அங்கங்கு நடக்கும் அந்தரங்க விஷயங்களையும் தெரிந்து தக்கவாறு நடத்திவந்தார்கள். அ

வ்வொற்றர்களை நம்பாமல் அவ்வரசர்கள் தாமும் ஒவ்வோர்நாள் அர்த்தராத்திரியில் மாறுவேடம்பூண்டு தனியேபோய் ஊரில் நிகழ்வனவற்றைக் கண்டறியும்படி நகர்சோதனை செய்துவந்தார்கள். இவ்வாறு பல உபாயங்கள் செய்தும் சில விஷயங்களில் உண்மையறிவது மிகவும் துர்லபமாயிருந்தபடியால், பாவத்துக்கே பல வழியிலும் இடமாயுள்ள ராஜ்யபாரம் முற்றிலும் வேண்டுவதில்லையென்றே புத்திமான்கள் அரசவாழ்க்கையை வெறுத்துவந்தார்கள். சேரமான் பெருமாள் நாயனார் என்பவர் இளவரசராயிருக்கையில் அவரது தந்தை நெடுநாள் ராஜ்யபரிபாலனஞ்செய்துவந்து பின்னர் தேகவியோகமடைய, மந்திரிமுதலாயினோர் இளவரசனை நோக்கி அவ்வரசுரிமையைக் கைக்கொள்ளவேண்டுமென்று வேண்டிக்கொண்டனர். அவ்விளவரசர் பாவத்துக்குப்பயந்தவரும், தெய்வபக்தியுள்ளவருமாகையால், பிரஜைகளிடத்தில் நடக்கும் நல்லனதீயன கண்டுணர்ந்து நீதிசெலுத்துவது கூடாமையென்றும், குடிகள் சொற்சாதுரியத்தால் மெய் பொய்யாகவும் பொய் மெய்யாகவும் விளங்கி அதனால் தனக்குப் பெரும்பாவம் சித்திக்குமென்றும் பயந்து அவர்கள்வேண்டுகோளுக்கிசையாது மறுத்தனர். பிறகு ஈஸ்வரன் குடிகள் அங்கங்கு பேசுவனவெல்லாம் நீஇருந்தவிடத்தில் அறியுமாறு உனக்கு அனுக்கிரகஞ்செய்தோம், நீ அரசைக்கைக்கொள் என்று உறுதிமொழிகூறியபிறகு அச்சேரமான் ராஜ்யத்தைக் கைக்கொள்ளலாயினர். ஆகையால் அவருக்குக் கழறிற்றறிவார் நாயனார் என்னும்பெயர் உலகில் வழங்கிவருகிறது; கழறிற்றறிவார் என்பதற்கு-தன் அரசாட்சிக்குட்பட்ட உயிர்வர்க்கங்கள் அங்கங்கு இரகசியமாய் (கழறிற்று) பேசிக்கொண்டனயாவையும் அறியும் சக்தி எய்தப் பெற்றவரென்பதுபொருள். இவ்வளவுபயந்து அவ்வரசர்கள் அரசுபுரிந்துவந்தமையாலேதான் ஈஸ்வரனும் அவர்களுக்கு முன்னின்று உதவிசெய்துவந்தார். குடிகளோ அரசனைத்தெய்வமாகப் பாவித்து அவனையன்றித் தங்களுக்கு வேறே புகலிடமில்லையென்றே கருதிவந்தார்கள். "அனைவோர்க்குந் தெய்வம் இலைமுகப்பைம்பூணிறை." என்னும் பிரமாணமே இவ்வுண்மையை நாட்டவல்லது. அவ்வரசர்கள் நீதிவழுவாமல் செய்துவந்த அரசும், அது விஷயமாக ஈஸ்வரன் அவர்களுக்கு முன்னின்று புரிந்த அற்புதமும் அடியில்வரும் சரித்திரங்களால் நன்கு விளங்கும் :—

பூர்வம் மதுராபுரியை அரசாண்டுவந்த பாண்டிய வமிசத்தரசர்களிலொருவன் தன் நாட்டிலுள்ள பிரஜைகளின் சுக துக்கங்களைத்தன்னவாகப்பாவித்து மநுநீதிமுறை வழுவாமல் ராஜ்யபரிபாலனம் செய்துவந்தனன். அவன் தன் பட்டணத்தில் நடக்கும் சகல சமாசாரங்களையும் ஒற்றர்களால் அறிந்துகொள்வதுமல்லாமல் அவர்களை நம்பாமலே தானும் ஒவ்வோர் நாள் அர்த்தராத்திரியில் மாறுவேடம் பூண்டு ஒருவருக்குந் தெரியாமல் அப்பட்டணத்தில் ஆங்காங்கு நடக்கும் அந்தரங்கமான விஷயங்களை அறியும்பொருட்டு நகர்சோதனை செய்துவந்தான். அவ்வாறு அந்தப் பாண்டியன் செய்துவருகையில் ஒரு நாள் அர்த்தசாமத்தில் அப்பட்டணத்திலுள்ள ஒரு பிராமணன் வீட்டிற்குள்ளுண்டான பேச்சுக்குரல் அவன் செவியிற்புகுந்தது. அவ்விஷயம் யாதென்று பாண்டியன் அவ்வீட்டின் சுவர்க்குச் சமீபத்தில் ஒன்றியிருந்து கேட்டனன். அப்போது அங்குநடந்தது என்னையெனின்-அவ்வீட்டுப் பிராமணனுடைய கற்பிற்சிறந்த மனையாளானவள்-காசிக்குப்போக உத்தேசித்துச் சர்வ பிரயத்தனத்தோடு சித்தமாயிருக்கும் தன் நாயகனை நோக்கி, நாயகனே! தேவரீர் காசியாத்திரைபோக இருக்கின்றீரே, உம்மையன்றி எனக்கு வேறோர் ஆதரவும் துணையுமில்லையே, நானெங்ஙனம் உம்மைவிட்டுத்தனித்துயிர்வாழ்வேன்? இக்குழந்தைகளை எவ்வாறு பாதுகாப்பேன்? என்று மிக்க மனோதுக்கத்துடன் கூற, அந்தணன்-பெண்ணே! நீ ஏன் மனக்கவலையுறுகின்றனை? இப்பட்டணத்திலுள்ள ஜனங்கட்கெல்லாம்பாண்டியனே தாயும் தந்தையுமாகையால் அவன் உனக்கு யாதும் குறைவுவாராமல் காப்பாற்றுவான், நீ ஒன்றுக்கும் அஞ்சவேண்டாம் என்று மனையாட்டிக்கு வேண்டிய சமாதானங்கள் கூறிக் காசிக்குப்போய்விட்டான். பாண்டியன் அங்கு நிகழ்ந்த யாவற்றையும் கேட்டுக்கொண்டு தன் அரண்மனைபோய்ச் சேர்ந்தான். அன்று மறுநாள் முதல் பாண்டியன் அந்தப் பார்ப்பன மாதுக்கு அன்னவஸ்திர முதலானவைகுறைவறக்கொடுத்து சம்ரக்ஷணை செய்துவரவேண்டுமென்றும், அவ்வாறு அவள் ஒருத்திக்குமாத்திரம் அவைகளை நடப்பித்துவருவதனால் தன் பட்டணத்திலுள்ளார் யாவருக்கும் தன்னிடத்தில் துர்ப்பாவம் ஜனித்து அதனால் தனக்கு அபகீர்த்தியுண்டாகுமென்றும், அவ்வாறு சம்பவிக்காவண்ணம் அப்பட்டணத்திலுள்ள பிராமணர்களுக்கெல்லாம் அதுபோலவே உபகரித்துவரவேண்டுமென்றும் தனக்குள் தீர்மானித்

து அவ்வூர்ப் பிராமணர்கள் யாவருக்கும் ஒரேபடித்தாக அன்னவஸ்திரமுதலானவற்றை நடத்திக்கொண்டுவந்தான். மேலும் அந்தப் பாண்டியன் நகர் சோதனைக்குப் புறப்பட்டு வரும்போதெல்லாம் மேற்கூறிய பார்ப்பனக் குலமாதின் வீட்டண்டை தவறாமல் வந்து நின்று சோதித்துக்கொண்டுபோவான். இங்ஙனம் நிகழுங் காலத்தில், ஒரு நாள் இரவில் பாண்டியன் அவ்வீட்டண்டை சோதனைக்குவந்தபோது, முன் காசியாத்திரைக்குச்சென்ற அந்தணன் அன்று தான் திரும்பிவந்து நெடுங்காலமாய் மனைவி மக்களைப் பிரிந்திருந்த ஆராமை மிகுதியால் அர்த்த ஜாமமாகியும் நித்திரைவாராமல் இல்லாளுடன் வீட்டுக்குள் பேசிக்கொண்டிருந்தான். அந்தப் பிராமணன் காசியினின்றும் திரும்பி வீடுவந்துசேர்ந்த சங்கதி பாண்டியனுக்குத் தெரியாதாகையால், மனதில் ஆசங்கையுற்று, இவ்வீட்டில் புருஷர் குரலொலிகேட்கின்றதே, ஈதென்ன அதிசயம், இப்பார்ப்பன மாதின் நாயகன் காசிக்குப்போயிருக்கின்றனனே, நம்முடைய நீதி தவறிப்போய்விட்டதுபோலிருக்கின்றதே, நம்மையே பெருங்காவலாக நம்பிப் பிராமணன் தன் மனையாளை வீட்டில் தனியே விட்டகன்றானே, நாமிதற்கென் செய்வோம் என்று தீராக்கவலைகொண்டவனாய், நல்லது, இதன் உண்மையையறிவோம் என்று அவசரப்பட்டு அவ்வீட்டுக்கதவைத் தட்டினான். அப்போது பிராமணன்-அங்கே யார்? என்று தீரமாய்க் கேட்டதுமல்லாமல் தன் மனைபாட்டிமீது அனுமானமுங்கொண்டான். உடனே பாண்டியன்-குரலொலியால் முன் காசியாத்திரையின்பொருட்டுச் சென்ற பிராமணனேயென்று ஐயமறத்தெரிந்துகொண்டு மனந்திடுக்கிட்டு நாம் என்னகாரியம் செய்தோம், மோசம்வந்துவிட்டதே, நாம் கதவை இப்பாதிராத்திரியில் இடித்ததனால் பிராமணனுக்குந் தன் மனையாளிடத்தில் சந்தேகம் உண்டாகுமே, இப்பெருஞ் சங்கடத்திற்கு நாமல்லவோ காரணமாய் நின்றோம், நாம் தீர யோசித்துச்செய்யாமல் அவசரப்பட்டமையாலன்றோ இப்போது மனக்கிலேசமடையவேண்டி நேரிட்டது?

> "எண்ணித் துணிக கருமந் துணிந்தபின்
> எண்ணுவமென்பதிழுக்கு."

என்னும் தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவர்மொழி நமக்கே அனுபவமானது என்று சஞ்சலமுற்று இத்தப்பிதஞ்செய்தற்குக் கருவியாயிருந்தது இக்கையே யாதலால் இதனை இனி வைத்திருத்தல் கூடாது என்

று உடனே தன் முன்கையை வாளினால் வெட்டி அவ்விடத்திலேயே எறிந்துவிட்டு, அவ்வீதியிலுள்ள மற்ற வீட்டுக் கதவுகளையும் தட்டிக்கொண்டே தன் அரண்மனைபோய்ச்சேர்ந்தான். மறுநாள் பாண்டியன் இராத்திரி நிகழ்ந்த விஷயங்களை மந்திரிமுதலானவர்களுக்குத் தெரிவித்தான். அவர்களால் அந்தப் பிராமணன் தன் மனையாளிடத்திற்கொண்ட சந்தேகந்தீர்ந்து மிகவும் ஒற்றுமையாய் வாழ்ந்திருந்தனன். பிறகு அப்பாண்டியன் பொன்னால் கைசெய்வித்துக்கொண்டான். அன்றுமுதல் அப்பாண்டியனுக்குப் பொற்கைப் பாண்டியன் என்னும் பெயர்வழங்கிவந்தது.—(இன்னும்வரும்.)

லிபியின் பூர்வ உற்பவமும் அதன் அபிவிருத்தியும்.

உலகத்தில் மானிடர் தத்தம் கருத்தைப் பிறரறிய வெளியிடுவதற்கு ஆதியில் அவர்களுடைய அவயவக்குறிகளே முக்கியமான கருவியாயிருந்தன. பிறகு நாளாவர்த்தியில் பாஷை உண்டாயிற்று. இது சப்தஸ்வரூபமாகமாத்திரம்நெடுங்காலம் வரையில் நடைபெற்றுவந்தது. ஆனால் இது சமீபத்திலுள்ளார்க்கு மாத்திரம் பயன் படத்தக்கதேயன்றித் தூரத்திலுள்ளவர்களுக்குப் பயன்படத்தக்கதன்று. அன்றியும் நிகழ்காலத்தவர்க்கு மாத்திரம் அதனால் பயனுண்டாகுமேயன்றி எதிர் காலத்தவர்க்கு அது எவ்வளவும் பயன்தராது. நிகழ்காலத்தவரும் ஒருவிஷயத்தைச் சப்தஸ்வரூபமாயுள்ள பாஷைமூலமாய்ப் பிறருக்கெடுத்துச் சொன்னாலும் பிறரிடத்தில் தாம் கேட்டாலும் அது தமக்குள்ள ஞாபகசக்தி குறைவினால் மறந்துபோகக்கூடும். இத்தியாதி பிரதிகூலங்களை யோசித்து ஆதியில் மனிதர்கள் தம் கருத்தை எழுதிவைப்பதற்காகப் பற்பல உபாயங்களைத்தேடினார்கள். அவற்றை முறையே எடுத்துக்காட்டுவோம்.

சொற்களுண்டாவதற்கு இன்றியமையாதனவாகிய அசைகள் ஒலிப்பதற்கு அத்தியாவசிகமாயுள்ளவைகள் லிபிகளாகிய எழுத்துகளேயாம். அந்த லிபிகள் உண்டாவதற்கு முன்னே படங்களில் சித்திரமெழுதியும் சிலைகளில் உருவங்கள் செதுக்கியும் ஜனங்கள் தத்தம் கருத்தை வெளியிட்டுவந்தார்கள். ஒருவன் மற்றொருவனை ஈட்டியினால் கொன்றான் என்னும் கருத்தை வெளியிட வேண்டுமானால் கீழே ஒரு

வன் படுத்துக்கொண்டு உதிரம் நாற்புறமும் பாவும்படி கிடப்பதுபோலவும், மற்றொருவன் கையில் ஈட்டியை வைத்துக்கொண்டு குத்துவதுபோலவும் எழுதியாவது உருவத்தைச் செதுக்கியாவது காட்டுவது வழக்கம். பெரும்பாலும் இப்படிப்பட்ட சித்திரங்களும் உருவக்காட்சிகளும் மனிதருடைய புறத்துறுப்பைப்பற்றிய செய்கைகளைக் காட்டுவதற்காக மாத்திரம் உபயோகமாகி வந்தனவேயன்றி மனதில் நிகழ்வதாகிய கோபம் - பொறுமை - துக்கம் - சந்தோஷம் - அகங்காரம் - தைரியம் - பயம் முதலிய தோற்றங்களைக் காட்டுவதற்கு அனுகூலமானவைகளாயில்லை. ஆகவே ஜனங்கள் இப்படிப்பட்ட மனத்தோற்றங்களையும் மேற்படி சித்திரங்கள்-உருவங்கள் மூலமாகத் தெரிவிக்க எண்ணி மிகவும் வருந்திப் பாடுபட்டு வந்தபடியால், சித்திரவேலையிலும் கல்-மரம் முதலியவற்றில் உருவங்களைச் செதுக்குவதைப்பற்றிய வேலைகளிலும் பாண்டித்தியம் அடையப்பெற்றார்கள். ஆகையால் லிபி அல்லது எழுத்துகள் உண்டாயிராத காரணத்தினாலேயே ஆதியில் சித்திரவேலைகளும் உருவம் செதுக்கு வேலைகளும் அபிவிருத்தியாயின வென்று சொல்லலாம். இந்த வேலைகளில் பூர்வகாலத்திலே ஜனங்களுக்கிருந்த சிரத்தை இப்போது கிடையாது, ஏனெனில் அவ்வேலைகளில் இப்போது பயில்வது அவர்களுக்கு அவசியமாகத் தோன்றவில்லை. எழுத்துகள் ஏற்பட்டிருக்கிறபடியால் அவற்றைக் கொண்டு அசைகளையும் சொற்களையும் உண்டாக்கி அதிசீக்கிரத்தில் வெகு சுலபமாய் ஜனங்கள் தம்முடைய சகல கருத்துகளையும் இப்போது வெளியிடக்கூடியவர்களாயிருப்பதே அதற்குக்காரணம்.

ஆதியில் சிலர் சித்திர வேலைகளிலும் உருவம் செதுக்குவேலைகளிலும் பயின்றுவர மற்றும் சிலர் குழூஉக்குறிகளாக சில அடையாளங்களை ஏற்படுத்திக்கொண்டு அவற்றின் மூலமாகத் தங்கள் கருத்தை வெளியிட்டுவந்தார்கள். உலகத்திலுள்ள சகல திரிசியப்பொருள்களையும் நாம் அறிவதற்குக் கண் கருவியாயிருப்பதுபோல் சூட்சுமப் பொருள்களாயுள்ள யாவற்றையும் அறிவதற்கு விவேகமே கருவியாயிருக்கிறபடியால் கண்ணின் உருவத்தை விவேகத்துக்கும், இன்னதருணத்தில் ஆரம்பித்தது இன்னதருணத்தில் முடியப்போகிறது என்று வரையறை ஏற்படுத்த முடியாதபடியால் விருத்தாகாரத்தைக் காலத்துக்கும், இதைப்போலவே பிறவற்றை மற்றவைகளுக்கும் தீர்க்க ஆலோசனை செய்து ஜனங்கள் சங்கேதச் சின்னங்களாக வழங்கிவந்தார்கள். இப்ப

டிப்பட்ட பரிபாஷையை உண்டாக்கி வழங்கிவந்தவர்கள் முக்கியமாய் ஈஜிப்ட் தேசத்தவர்கள். விலங்கு-புள்-ஊர்வனமுதலிய பிராணிகளின் குணகுணங்களைக் கண்டறிந்து அவற்றின் உருவங்களை மனிதருடைய குணகுணங்களைக் காட்டுவதற்கு ஈஜிப்ட் தேசத்தவர்கள் அறிகுறிகளாக உபயோகித்துவந்தார்கள். நன்றியின்மைக்கு விரியன் பாம்பின் உருவத்தையும், விவேகமின்மைக்கு ஈயின்உருவத்தையும், விவேகத்துக்கு எறும்பின் உருவத்தையும், விடாமுயற்சிக்குத் தேனீயின் உருவத்தையும், ஜெயத்துக்குக் கருடனையும், இதேமாதிரி மற்ற குணகுணங்களுக்கு மற்ற பிராணிகளின் உருவங்களையும் அறிகுறிகளாக வழங்கிவந்தார்கள். சில சந்தர்ப்பங்களில் மேற்கண்ட பிராணிகளுக்குள் இரண்டு அல்லது பலவற்றின் அவயவங்களை ஒன்றாகக்கலந்து ஓர் உருவம் அமைத்து அதை ஒருவிஷயத்துக்கு அறிகுறியாக வழங்கிவந்தார்கள். கருடனுடைய தலையையும், பாம்பினுடைய உடலையும் ஒன்றாகச்சேர்த்து ஒரு உருவமாக எழுதி அநேகக் கடவுளுக்கும் அவருக்கு ஐக்கியப்பட்டுள்ள இப்பிரபஞ்சத்துக்கும் அறிகுறியாக வழங்கிவந்தார்கள். இப்படிப்பட்ட சின்னங்கள் அவற்றை ஏற்படுத்தின ஈஜிப்ட்தேசத்துக் குருக்கள்மாருடைய மனோவிகற்பத்திற்கேற்றபடி அமைந்துவந்தன. அப்படிப்பட்ட சின்னங்களை அந்த குருக்கள்மார்கள் பிறருக்குத் தெரிவித்தாலன்றி மற்றப்படி அவற்றைச் சாதாரணஜனங்கள் அறிந்துகொள்வதற்கு இடமில்லாமற்போயிற்று. அன்றியும் அவைகள் இரண்டுமூன்று அல்லது பல அர்த்தபேதம் கொள்ளுவதற்கு இடமாயுமிருந்தன. ஆகவே நூறுவருஷத்துக்குமுன் ஒருவர் எழுதிப்போன ஒரு சிறு கருத்தை அறிவதற்கு நூறுலட்சஜனங்கள் ஒன்றாகக்கூடி அவரவர்களுக்கு ஏற்றபடி அர்த்தம்பண்ணி ஒருவரோடொருவர் சண்டையிட்டு அல்லற்பட வேண்டியதாயிருந்தது. பரிதாபம்! இங்கிலாந்தில் இப்போதுள்ள பார்லமெண்ட் என்னும் மகா மந்திராலோசனை சபையிலுள்ள ஒருவர் செய்த உபந்நியாசமானது அச்சபைகலைந்து அவர் வீதியில் வருவதற்குமுன்னே உலகமெங்கும் பரவும் விசித்திரத்தையுடைய இக்காலத்துக்கும், லிபிகளே ஏற்படாமல் பற்பல குழூஉக்குறிகளை வைத்துக்கொண்டு மானிடர் அல்லற்பட்ட அக்காலத்துக்கும் எவ்வளவு வித்தியாசமிருக்கிறது!—(இன்னும்வரும்.)

வர்த்தகருக்கு ஓர் மொழி.

நம்மவர்களுக்குள் அனேகர் பூதபௌதிகசாஸ்திரம் - வானசாஸ்திரம் - கணிதசாஸ்திரம் - அர்த்தசாஸ்திரம் முதலியவற்றில் கல்விபயின்று பாண்டித்தியம் பெறுவதெல்லாம் உயர்ந்தபரீக்ஷைகளில் தேறிப்பிறகு உத்தியோகம் செய்வதென்னும் சேவகத்துக்குத்தான் என்று மதிமயக்கங் கொள்ளுகிறார்கள். அவர்கள் அப்படியிருக்க, விவசாயம்-வர்த்தகம் முதலியவற்றில் பிரவர்த்திக்க விருப்பமுடையவர்களோ மேல் எடுத்துக்காட்டப்பட்ட சாஸ்திரங்களில் பயில்வது முற்றும் அனாவசியமென்று மதிமோசம்போகிறார்கள். இவ்விருதிறத்தாருடைய அபிப்பிராயங்களும் தப்பானவை. மேற்கண்ட சாஸ்திரங்களின் உணர்ச்சி கிருஷிகர்களுக்கும் - வர்த்தகர்களுக்கும் தேசம் சீர்படுவதற்கு ஏற்ற கைத்தொழில் முதலியவற்றில் பிரவர்த்திக்கிற ஏனையோருக்கும் அத்தியாவசியம். அர்த்தசாஸ்திர உணர்ச்சியையும், பொருள்களின் குணாகுணங்களைப்பற்றிய சாஸ்த்ர உணர்ச்சியையும் பூரணமாயடையப்பெற்ற வர்த்தகர்கள் அத்தகுதிய உணர்ச்சி கொஞ்சமேனும் அடையப்பெறாத வியாபாரிகளைவிட பெருத்த லாபம் அடைவார்கள். இதற்கு உதாரணமாக அடியில் வருவதைக் காட்டுகிறோம் :—

ஐந்துரூபாய் பெறுமான இரும்புத்துண்டு ஒன்றை குதிரைலாடங்களாகச்செய்து வியாபாரம்பண்ணினால் அது பத்தரை ரூபாய்க்கு விலைபோகிறது. அதே இரும்புத்துண்டை ஊசிகளாகச்செய்துவிற்றால் முன்னூற்று எண்பத்தைந்து ரூபாய்க்கு விலையோடுகிறது. அதே இரும்புத்துண்டை இறகுகள் சீவுவதற்கான கத்திகளாகச்செய்து விற்பனைசெய்தால் மூவாயிரத்து இருநூற்று எண்பத்தைந்து ரூபாய் கிடைக்கிறது. அதேதுண்டை கடிகாரங்களுக்கு உதவத்தக்க தராசுவிசைகளாகச்செய்தால் இரண்டுலட்சத்து ஐம்பதினாயிரம் ரூபாய் கிடைக்கிறது.

இப்படிப்பட்ட விஷயத்தை அறிவதற்குப் பதார்த்தங்களின் குணாகுணங்களையும் அவற்றின் உபயோகங்களையும் அவற்றைக் குறித்த மற்றும் அனேக விவரங்களையும் தெரிந்திருப்பது அத்தியாவசியம் அல்லவா? ஆகையால் வர்த்தகன் எவ்வளவு சாஸ்திர உணர்ச்சியுடையவனாயிருத்தல்வேண்டும்? இப்படியே கிருஷிகன் முதலிய ஏனையோரும் என்று அறியவும்.

நாம் கேட்பதையெல்லாம் கடவுள் நமக்கு ஏன் கொடுக்கிறதில்லை?

தெய்வபக்தி பூரணமாய் அமையப்பெற்றவர்களும் ஒவ்வோர் காலத்தில் தாம் கேட்பனவற்றைக் கடவுள் தாராவிடத்து அவனைக் கருணை

யற்றவரென்று நிந்திப்பதும், கடவுள் என்னும் ஒரு பொருள் இல்லையென்றே பிதற்றுவதும் உலக இயல்பாயிருக்கிறது. இதுபெரும்பிழை. மனிதன் எதிர்கால உணர்ச்சிமுற்றும் அற்றவனென்று சிறு குழந்தையும் ஒப்புக்கொள்ளும். ஆகையால் ஈஸ்வரனைநோக்கி மனிதன் கேட்கும் விஷயங்கள் யாவும் தனக்கு நன்மையைத் தரத்தக்கனவேயென்று அவன் நினைப்பது பெருத்த மதிமோசமேயாகும். தனக்குநன்மையைப் பயக்கத்தக்கனவென்று தான் கருதிக்கேட்கும் சில விஷயங்கள் முடிவில் தனக்குப் பெருத்த துன்பத்தைத் தரத்தக்கனவாயிருக்கக்கூடும்.

பொன்னினிடத்தில் பேராவல்கொண்டிருந்த ஓர் அரசன் நெடுங்காலமாய்க் கடவுளைநோக்கி யான் தொட்டதெல்லாம் பொன்னாகவேண்டும் என்று பிரார்த்தித்துவந்தான். அவன் பிரார்த்தனை ஈடேறுமானால் அது அவனுக்குப்பெருத்த ஹானியை உண்டாக்குமென்பதை உணர்ந்து கடவுள் அவன் எண்ணத்தை முடிக்காமலே இருந்தார். பிறகு அவ்வரசன் கடவுளைப் பலவாறாக நிந்திக்கத் தலைப்பட்டான். அவனும் உலகத்திலுள்ள ஏனையோரும் உண்மைதெரிந்து உய்யும்படி கடவுள் ஓர் நாள் அவன் கனவில் ஒரு யோக புருஷர்போல் எழுந்தருளி, மைந்தனே! இன்றுமுதல் நீ தொட்டதெல்லாம் பொன்னாகக்கடவது என அனுக்கிரகித்தோம் என்று சொல்லிமறைந்தனர். அரசன் உடனே மனமகிழ்ச்சிகொண்டெழுந்து தன்னுடைய படுக்கை-தன் பக்கத்திலிருந்த கல்-மண்-தூண்-துணி முதலிய யாவற்றையும் தொட்டமாத்திரத்தில் அவைகளெல்லாம் பொன்னாய்விட்டன. இதைக்கண்டு அரசன் கடவுள் என்னிடத்துவைத்த கருணையே கருணை! என்று வியந்தான். பிறகு சாப்பிடுவதற்காக இலையில் உட்கார்ந்து அவன் போஜனத்தைத் தொட்டமாத்திரத்தில் அதுபொற்கட்டியாய்விட்டது. தண்ணீரைவாயில் வார்த்தவுடன் அதுவும் அப்படியே ஆய்விட்டது. பசி-தாகம் மிகுதியால் ஐயோ! என்செய்வேன்? என்று அலறினான். தின்பண்டங்கள் யாவும் தன் ஸ்பரிசமாத்திரத்தில் பொற்கட்டிகளாகவே, அவன்-ஐயோ! மதிமோசம் போனேனே! இப்படிப்பட்ட பாழும் வரத்தையும் கேட்பேனா? பத்தரைமாற்று ஆயிரம் வராகனிடைப் பொன்னைவிட ஒருபிடி அன்னம் எனக்கு விசேஷமாயிருக்கிறதே! என்று துக்கித்து நாலைந்து நாளாய் ஆகாரம் ஒன்றுமில்லாமல் மூர்ச்சையானான். கடவுள் மறுபடியும் அவன் கனவில்வந்து, அப்பா! க்ஷேமமா? என்றார். அதற்கு அவன்-சுவாமீ! தேவரீர்கொடுத்த வரத்தைத் தேவரீரே பெற்றுக்கொள்ளுவீராகவும். தினம் ஒருபிடி அன்னம் சாப்பிட்டுக்கொண்டு யான் உயிரோடிருந்தால் போதும், இந்தப் பாழும்பொன் எனக்குவேண்டாம் என்றான். கடவுள் புன்சிரிப்புடன் அப்படியே ஆகட்டுமென்று மறைந்தனர்.

ஆகையால் "என்னிலுமினியாரொருவன்னுளன்." என்றும், "எல்லாமறிந்த நீயறிவையறிவிலியறிகிலேனந்தோ!" என்றும் மேலோர்கூறியபடி நமக்கு இனியது இன்னதென்பதையும், இன்னாதது இன்னதென்பதையும் உணர்ந்த கருணைப் பெருங்கடலாகிய கடவுள் நம் பிரார்த்தனைப்படியெல்லாம் தாராமைக்காக அவரைநோவது பெருத்த அவிவேகமாகும். கடவுள் நமக்கு யாதொன்றைத் தருவதும், தாராதிருப்பதும் எல்லாம் நம்முடைய நன்மைக்கென்றே அறியவும்.

PRINTED AT THE ALBINION PRESS,—MADRAS.